

desuden nu næsten en gammel Mand og i det hele temmelig aflægs — —“

Stemmerne blev her uhørlige for Hansine. Hun gav sig atter til at se ud paa de to Unge, der nu havde lejret sig lige over for hinanden midt i det høje Græs.

Et Øjeblik efter kom Sigrid styrtende hen imod hende med Kinder og Øjne, der straaled af Begejstring.

„Mór,“ raabte hun. „Véd du, hvad hun siger? Hun siger, at hun har en stor Dukke, som kan sove ligesom et rigtigt Menneske, og en Dukkestue med rigtige Stole og Borde og et Køkken. Og véd du, hvad hun siger? Der hører ogsaa en Dam til, siger hun, med Ænder paa og en Baad. Tror du, det er sandt, Mo'er?“

„Kommer du saa, Sigrid?“ kaldte Frøken Gerda ude fra Plænen.

Uden at vente paa Moderens Svar løb Barnet tilbage til den unge Pige og kastede sig i Kaadhed lige ned i hendes Skød.

I det samme hørtes Stemmerne igen at nærme sig gennem Hasselalléen. Det var denne Gang Emanuels Ord, Hansine først kunde opfatte.

„— — Lad saa endelig være, at der i og for sig ikke er noget meget ondt i den Maade at